

Republika Srbija
Tužilaštvo za ratne zločine

OKRUŽNI SUD U BEOGRADU
VEĆE ZA RATNE ZLOČINE
ZA VRHOVNI SUD SRBIJE

17. septembar 2007.

Na osnovu čl.46. st.2. tač.4. ZKP, protiv presude Okružnog suda u Beogradu, Veća za ratne zločine K.V.br.6/05 od 10.04.2007. godine u zakonskom roku, izjavljujem

Ž A L B U

I

- zbog odluke o kazni - čl.367. tač.4. u vezi čl.371. st.1. ZKP-a u odnosu na optužene PERU PETRAŠEVIĆA i ALEKSANDRA MEDIĆA,

II

- zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka – čl.367. tač.1. u vezi čl.368. st.1. tač.11. ZKP i

- zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja – čl.367. tač.3. u vezi čl.370. st.1. ZKP, u odnosu na optuženog ALEKSANDRA VUKOVA.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Veća za ratne zločine KV.br.6/05 od 10.04.2007.godine oglaseni su krivim optuženi Medić Slobodan, Medić Branislav i Petrašević Pera zbog krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.142. st.1. u vezi čl.22. KZ SRJ, kao saizvršiooci, a optuženi Medić Aleksandar zbog krivičnog dela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.142. st.1. u vezi čl.24. KZ SRJ, u pomaganju, dok je za isto krivično delo optuženi Vukov Aleksandar oslobođen od optužbe. Istom presudom zbog navedenog krivičnog dela optuženi Medić Slobodan i Medić Branislav su osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po 20 godina, optuženi Petrašević Pera na kaznu zatvora u trajanju od 13 godina i optuženi

Medić Aleksandar na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina.

I

Smatramo da je prvostepeni sud pravilno optuženim Medić Slobodanu i Medić Branislavu izrekao maksimalne kazne zatvora u trajanju od 20 godina za krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.142. st.1. KZ SRJ, ali da je pogrešio kada iste takve kazne nije izrekao i optuženima Petrašević Peri i Medić Aleksandru, jer izrečene kazne zatvora optuženom Petraševiću u trajanju od 13 godina i optuženom Medić Aleksandru u trajanju od 5 godina ne mogu postići svrhu kažnjavanja kako u odnosu na ove optužene tako posebno u odnosu na ostale potencijalne izvršioce najtežih oblika predmetnih krivičnih dela.

Pre svega, prvostepeni sud je očigledno imao takav pristup da maksimalnu kaznu zaslužuje optuženi Medić Slobodan koji je naredio gnusan zločin i optuženi Medić Branislav koji je pucajući u nevine žrtve učestvovao u izvršenju tog istog gnusnog zločina, koji zločin nijedan od ove dvojice optuženih nije priznao, niti se zbog njega pokajao. Shodno uobičajenoj sudskoj praksi, za «obična krivična dela», prvostepeni sud je smatrao da optuženi Petrašević koji je priznao izvršenje krivičnog dela i pokajao se, te svojim priznanjem pomogao utvrđivanju činjeničnog stanja i u odnosu na ostale optužene, te optuženi Medić Aleksandar koji je samo pomagao u izvršenju krivičnog dela i nije pucao u zarobljene civile i koji je priznao relevantne činjenice te izrazio žaljenje zbog događaja, zaslužuju blažu kaznu u odnosu na Medić Slobodana i Medić Branislava kojima je izrečena maksimalna kazna po zakonu. Međutim, kada je u pitanju krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva i to najteži oblik kada se vrše ubistva civila, za stepenovanje krivične odgovornosti pojedinih izvršilaca ne može se kao prvenstveni kriterijum uzeti upoređivanje stepena krivične odgovornosti kod pojedinih izvršilaca, jer razlozi pravičnosti pre svega upućuju na to da svaki izvršilac u konkretnom slučaju treba da bude osuđen na adekvatnu kaznu srazmerno težini samog krivičnog dela i načinu izvršenja tog krivičnog dela, u meri u kojoj je on u tome učestvovao. Činjenica je da ni maksimalna kazna u trajanju od 20 godina zatvora nije adekvatna, ali se u ovakvim slučajevima mora primeniti zbog važenja blažeg zakona. Međutim, treba imati u vidu da je za krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva u ranije važećem čl.142. st.1. KZ SFRJ kao najteža bila predviđena smrtna kazna, da je prema sada važećem Krivičnom zakoniku Republike Srbije za krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.372. st.3. kao maksimum kazne predviđena kazna zatvora od 30 do 40 godina, što po oba ova Zakona predstavlja zakonski maksimum za najteža krivična dela. U istorijskom periodu kada je istovremeno postojalo i Republičko krivično zakonodavstvo Republike Srbije i Savezno krivično zakonodavstvo Savezne Republike Jugoslavije, zbog želje Saveznog zakonodavca da se ukine smrtna kazna i istovremenog postojanja smrtne kazne u Republičkom zakonodavstvu koja se mogla zameniti kaznom zatvora u trajanju od 20 godina i koja kazna je u tom vremenu

predstavljala zakonski maksimum zatvorske kazne, došlo je do takve izmene zakona po kojoj se za krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.142. st.1. KZJ kao maksimum predviđa kazna zatvora u trajanju od 20 godina, ali ne zbog toga što je zakonodavac smatrao da je ovo krivično delo postalo manje društveno opasno nego ranije kada je bila propisana smrtna kazna, već upravo iz napred iznetih razloga.

S druge strane, za «obično» krivično delo ubistva iz čl.47. st.2. tač.6. KZ RS, u periodu od izvršenja predmetnog krivičnog dela pa do presuđenja, kao najteža kazna bila je predviđena ili smrtna kazna ili kazna zatvora u trajanju od 40 godina ili kazna zatvora u trajanju od 30 do 40 godina. U konkretnom slučaju s obzirom da se u radnjama svih optuženih u okviru krivičnog dela za koje su oglašeni krivim i osuđeni stiču - konzumiraju i svi bitni elementi krivičnog dela ubistva iz čl.47. st.2. tač.6. KZ RS, jer su optuženi naredili, odnosno učestvovali u lišenju života više lica, to se i u odnosu na ovu činjenicu pre svega mora odrediti visina kazne svakom od izvršilaca, a ne upoređenjem stepena krivične odgovornosti svakog od izvršilaca koji učestvuju u izvršenju predmetnog krivičnog dela.

Dakle, u odnosu na optuženog Petrašević Peru i optuženog Medić Aleksandra, prvostepeni sud je imajući u vidu i napred izneto, propustio da na pravilan način oceni (ili ih nije cenio) otežavajuće okolnosti koje smo istakli i u završnoj reči, a naime da su prilikom izvršenja predmetnog krivičnog dela lišeni života mladi ljudi i deca, od kojih su troje maloletni i to Safet Fejzić, koji je u vreme izvršenja krivičnog dela imao 17 godina i 6 meseci, Azmir Spahić, koji je imao 16 godina i 9 meseci i Dino Salihović, koji je imao samo 16 godina i 20 dana; da nijedna od žrtava nije dala povod za izvršenje predmetnog krivičnog dela; da su svi optuženi pa i optuženi Petrašević i optuženi Medić Aleksandar neljudski postupali prema zarobljenim civilima jer su ih tukli, vređali, uskraćivali im vodu i sve to radili u veseloj i opuštenoj atmosferi demonstrirajući pri tom da se ne radi o pukom izvršavanju naređenja, već i o njihovoj želji da u tome svojevoljno učestvuju (o čemu svedoči i stav svih oštećenih koji opravdano traže najstrožije kazne za sve optužene, a koji je sublimiran u iskazu oštećenog Delić Bekta, brata Delić Juse jedne od žrtava, koji je na glavnom pretresu od 12.03.2007.godine izjavio: «Rekli su im da je naređeno da pobiju, ali nije im niko naredio da ne daju vode. Jasno se na snimku vidi da ti ljudi traže vodu. Oni mu psuju majku balijsku. Ne more me ubediti apsolutno da mu je naređeno da pobije ljude, da on to nije hteo. Možda mu je naređeno, ali je i dobrovoljno to radio, ako bi me neko naćerao da ubijem nekoga, a ja nisam za to, daj mi vode, evo ti vode, napij se. Moram te ubiti, ali evo ti vode, napij se.»)

Pored napred navedenog, kao otežavajuća okolnost na strani svih optuženih, a i na strani optuženog Petraševića i optuženog Medić Aleksandra naveli smo niske pobude izvršilaca predmetnog krivičnog dela – prikrivanje zločina u Srebrenici, ali se ova otežavajuća okolnost ni na koji način nije odrazila na odluku o kazni, s obzirom

da sud u obrazloženju presude navodi da nije mogao pouzdano da utvrdi da su zarobljena lica koja su lišena života dovedena iz Srebrenice, jer da u vezi toga po shvatanju prvostepenog suda postoje određene indicije ali to navodno nije dokazano. Međutim, u odnosu na ovu činjenicu prvostepeni sud je pogrešno utvrdio činjenično stanje jer se iz iskaza svih oštećenih (najbližih članova porodica oštećenih žrtava) utvrđuje da su oštećeni Fejzić Safet, Alispahić Azmir, Salkić Sidik, Ibrahimović Smail, Salihović Dino i Delić Jusa pre napada na Srebrenicu boravili u tom gradu, da su zbog tog napada pokušali da napuste taj grad i da su zarobljeni u okolini Srebrenice, a što proizilazi i iz iskaza svedoka Amora Mašovića koji govori o tome da su prikupljeni podaci ukazivali da su oštećeni nestali u blizini Kravice, što s obzirom na udaljenost Kravice od Srebrenice – oko 20 km, znači da su i prema tom iskazu ova lica zarobljena u okolini Srebrenice. Pored toga, svedok Stojković Slobodan u iskazu koji je dao Tužiocu za ratne zločine na dan 02.06.2005.godine, a na osnovu čl.504j. ZKP navodi da je bio prisutan kada su pripadnici jedinice «Škorpioni» ispitivali zarobljene Muslimane o tome odakle su zarobljenici, te da je čuo odgovor zarobljenika da su oni iz Srebrenice, a okr.Petrašević na zapisniku o glavnom pretresu od 21.02.2006.godine na strani 46/67 navodi da je on lično saznao od zarobljenika da su oni iz Srebrenice. Na glavnom pretresu od 23.02.2006.godine svedok Stojković na strani 37/97 pored ostalog navodi: « onda mi je Brane (Medić) rekao, kao da su to zarobljenici iz Srebrenice i da treba da se oni likvidiraju» (govori o momentu kada je on ušao u kamion sa zarobljenicima i kada je kamion krenuo ka mestu gde će kasnije biti obavljeno streljanje), pa prema tome i iz iskaza svedoka Stojkovića i iz iskaza samih optuženih Petraševića i Medić Aleksandra proizilazi da su zarobljena lica bila iz Srebrenice i da su to ovi optuženi znali, te da su zatim sa tim saznanjem izvršili likvidaciju ovih zarobljenih civila na takav način da se predstavi da su ti civili poginuli u borbi na lokaciji u Trnovu sa jasnom namerom da se na taj način prikrije zločin u Srebrenici.

Pored napred navedenog, prvostepeni sud nije u dovoljnoj meri cenio konkretno ponašanje optuženog Petraševića i optuženog Medića prema zarobljenim civilima od momenta kada su oni te civile preuzeli, pa sve do samog momenta streljanja.

U odnosu na optuženog Petraševića uz žalbu se prilažu četiri fotografije koje su skinute sa snimka koji je snimio svedok Stojković kamerom koju mu je dao optuženi Medić Slobodan, i koji snimak je izveden kao dokaz na glavnom pretresu. Na osnovu iskaza svedoka Stojkovića, na osnovu iskaza samih optuženih, te na osnovu iskaza drugih svedoka koji su svedočili o tome šta se na snimku generalno vidi, se utvrđuje da opt.Petrašević prilikom izvršenja krivičnog dela jedini nosi crnu uniformu i crnu kapu, a opt.Medić Aleksandar (rastom viši) i Davidović Slobodan (rastom niži) jedini nose crvene kape. Na priloženim zaustavljenim snimcima koji se odnose na opt.Petraševića prikazana su tri bitna momenta na koje je prvostepeni sud trebao da obrati više pažnje i to prvi (slika 1): momenat kada opt.Petrašević prilikom ulaska u kamion nogom gazi preko leđa jednog od oštećenih civila u plavoj košulji; drugi

(slike 2 i 3), kada opt. Petrašević koji sedi u kamionu nogom – čizmom udara u glavu jednog od zarobljenih civila kada je ovaj malo pridigao glavu; i treći (slika 4), kada zarobljeni civili leže na travi licem okrenuti zemlji, kada ih opt. Petrašević (crne pantalone od uniforme), šutira nogom. Sam opt. Petrašević u istrazi na zapisniku od 08.09.2005. godine (strana 65/68 sa zapisnika sa glavnog pretresa od 21.12.2005. godine kada je ovaj iskaz pročitana) navodi da priznaje da je on lice sa crnom kapom na glavi koje gazi zarobljenike na podu kamiona, a vezano za jedan od ovih detalja, kada opt. Petrašević u glavu šutira jednog od zarobljenih civila u kamionu je i deo iskaza svedoka Stojkovića na glavnom pretresu od 24.02.2006. godine kada ovaj svedok prilikom komentarisanja snimka i ovog detalja kaže da reči koje se čuju na snimku: «...sedi tamo...glavu prebaci, sedi tamo, brzo. Tako klanjaj pička vam materina. Brže, brže.» izgovara upravo opt. Pera Petrašević. Isti svedok vezano za kasniji događaj kada treba da se pristupi streljanju zarobljenih civila navodi (strana 28/41 sa istog glavnog pretresa) da opt. Petrašević izgovara i reči: « dvojicu ćemo ubiti, četvoricu ćemo pustiti ». Sve ove navedene okolnosti ukazuju na bezobzirnost i surovo ponašanje opt. Petraševića prema zarobljenim civilima neposredno pre nego što će isti biti lišeni života.

U odnosu na opt. Medić Aleksandra uz ovu žalbu prilaže se osam fotografija takođe skinutih sa napred navedenog snimka koji je izveden kao dokaz od kojih prve dve predstavljaju momente kada opt. Medić Aleksandar stražari pored kamiona u kome se još uvek nalaze zarobljeni civili, treća fotografija sačinjena je kada opt. Medić stoji pored zarobljenih civila koji leže na zemlji licem okrenutim prema tlu, četvrta i peta fotografija predstavljaju momente kada opt. Medić Aleksandar zajedno sa ostalim pripadnicima jedinice «Škorpioni» sprovodi zarobljene civile ka mestu gde će biti izvršeno streljanje, fotografije šest i sedam predstavljaju položaj opt. Medić Aleksandra kada stražari u momentu kada su četiri zarobljena civila već ubijena, a preostala dva civila prenose tela žrtava u vikendicu i fotografija osam predstavlja opt. Medić Aleksandra kako stražari ispred vikendice kada predstoji likvidacija preostale dve žrtve u samoj vikendici. Iz položaja i stava opt. Medić Aleksandra, načina na koji drži oružje i kako učestvuje tokom celog ovog događaja se utvrđuje da u ovom delu radnji koje je preduzimao u svemu postupa na način kako to čine i svi ostali pripadnici jedinice «Škorpiona» koji učestvuju u ovoj likvidaciji sa jasnom odlučnošću da se ovo krivično delo – likvidacija civila izvrši, tako da činjenice što i sam nije pucao, a u izvršenju krivičnog dela učestvovao kao pomagač, same po sebi ne ukazuju na to da on nije želeo da se to krivično delo izvrši, već da se on tada uplašio i jedino iz tog razloga nije pucao, zbog čega je kasnije i bio predmet poruge ostalih učesnika u ovom događaju.

Na isti način treba oceniti i činjenicu da opt. Medić Aleksandar zapravo ne priznaje da učestvuje u izvršenju predmetnog krivičnog dela kada izražava žaljenje zbog događaja, ali ne i stvarno kajanje. Naime, on u svojoj odbrani navodi da sve do momenta dok nije počela pucnjava na zarobljene civile nije

znao da će oni biti likvidirani. Međutim, u iskazu u istrazi svedok Stojković navodi da su svi pripadnici «Škorpiona» koji su bili u kamionu znali pre polaska kamiona da zarobljeni civili trebaju da budu likvidirani, dok opt. Petrašević u svojim iskazima navodi i to u iskazu iz istrage od 08.09.2005.godine – strana 54/68 zapisnika o glavnom pretresu od 21.12.2005. godine kada je iskaz pročitan: «...znam da je meni preneo to naređenje (misli na Slobodana Medića), tu je bio i Aca pored mene, Medić Aleksandar....», a na strani 63/68 istog zapisnika na pitanje branioca Perkovića o tome ko je bio prisutan kada mu je Medić Slobodan naredio da se izvrši likvidacija odgovara: « mislim da je tu bio Medić Aleksandar».

U vezi sa napred iznetim, prvostepeni sud je nedovoljno ocenio sarkastično ponašanje opt. Medić Aleksandra prilikom ispitivanja jednog od zarobljenika u vezi događaja kada je opt. Medić Aleksandar dok su zarobljenici ležali na tlu pitao jednog zarobljenika, kako to tvrdi svedok Stojković u iskazu na glavnom pretresu od 23.02.2006.godine – strana 41/97 kada navodi: « prvi je Aca bio ispitivao nešto oko seksa pitao ga je ovog zadnjeg desno pitao je «jesi li prcao»....i on kaže nisam, a Aca mu je rekao kao «i nećeš», u tom smislu nekom je rekao....». Iako se ove reči na samom snimku nejasno razabiraju, sam opt. Medić je u nastavku istog glavnog pretresa na dan 24.02.2006.godine komentarisao iskaz svedoka Stojkovića sledećim rečima: « ja se jesam našalio i to stoji, ali ja da sam znao da će biti streljani ti zarobljenici, sigurno to ne bih uradio....». Dakle, nema sumnje da se opt. Medić Aleksandar prema pomenutom zarobljeniku ponašao na način kako je to opisao svedok Stojković, ali je isto tako jasno, s obzirom na napred izneto, da opt. Medić Aleksandar reči koje je izgovorio zarobljenom civilu nije kazao u šali, već iz razloga što je apsolutno znao da će taj zarobljenik zajedno sa ostalima biti streljan i zbog čega je želeo da se dodatno izživljava nad nemoćnim žrtvama koje su slušale ovaj razgovor.

II

U odnosu na optuženog Vukov Aleksandra sud je, nakon sprovedenog dokaznog postupka, našao da nije dokazano da je izvršio krivično delo koje mu je stavljeno na teret, te je primenom čl.355. st.1. ZKP doneo oslobađajuću presudu.

Obrazlažući svoj stav sud navodi da se nije moglo na nesumnjiv način utvrditi da je optuženi Vukov Aleksandar, na način opisan u optužnici, ili na neki drugi način, učestvovao u izvršenju predmetnog krivičnog dela. Konkretno, navodi da je optuženi negirao izvršenje dela i svoju krivičnu odgovornost, tvrdeći da nije znao za naređenje optuženog Slobodana Medića da se zarobljenici moraju streljati, niti je na bilo koji način učestvovao u ovoj egzekuciji, bilo kao izvršilac ili pomagač. Sud smatra da nijedan dokaz izveden tokom glavnog pretresa nije potvrdio navode optužnice da je optuženi Vukov Aleksandar rekao optuženom Petrašević Periću gde treba da se izvrši streljanje, a potom naredio vojnicima iz izviđačkog voda, kojim je

komandovao i da ostalim optuženima pomognu u egzekuciji zarobljenih lica, te da se takva teza optužbe zasniva na indicijama koje sud ne može prihvatiti kao dokazanu.

Po našem mišljenju u toku dokaznog postupka izvedeni su dokazi koji upravo govore da je ovakav zaključak suda pogrešan, te da je samim tim doneta pogrešna presuda. U obrazlaganju našeg stava iznećemo posebno one činjenice za koje smatramo da su odlučne za donošenje pravilne i zakonite odluke.

Za optužbu nije sporan zaključak suda da ni jedan učesnik u ovom krivičnom postupku direktno ne tereti optuženog Vukov Aleksandra da je izvršio krivično delo na način kako ga tereti optužnica.

No, postoji čitav niz drugih dokaza koji nameću suprotan zaključak, a koje je sud pogrešno cenio ili ih uopšte nije uzimao u obzir. Ti dokazi predstavljaju relevantne činjenice koje u kontekstu ostalih izvedenih dokaza nesumnjivo ukazuju na pogrešan zaključak o postojanju krivičnog dela i krivične odgovornosti optuženog Vukov Aleksandra.

Kada se pogleda snimak egzekucije u delu koji se odnosi na dolazak kamiona sa optuženima i zarobljenicima na mesto gde su iskrncani, jasno se vidi da postoji određeni vremenski period od tog momenta pa do odlaska kamiona u bazu za rezervnu bateriju. Iako niko od tamo prisutnih osoba koji su se izjašnjavali pred sudom ne daje direktno objašnjenje zašto je sled događaja išao tako, sud je propustio da se osvrne u svojoj presudi na tu, po nama, jednu od ključnih činjenica. Analizirajući dalji tok događaja, koji proizilazi iz iskaza određenih optuženih i svedoka Stojkovića, i koji se vidi na snimku egzekucije, zaključak se nesumnjivo nameće kao jedino logičan da se u tom periodu nešto čekalo. Jedino što se desilo posle toga je dolazak optuženog Vukov Aleksandra i njegovih izviđača. Epizoda odlaska kamiona po baterije i naknadno osposobljavanje kamere za snimanje je od sporedne važnosti i situacione je prirode. Imajući u vidu naknadna dešavanja, logičan zaključak je da bez optuženog Vukov Aleksandra naredba optuženog Medić Slobodana vezana za likvidaciju zarobljenika nije mogla biti izvršena onako kako je zamišljeno. Tu pre svega mislimo na mogućnost da su zarobljenici mogli biti likvidirani bilo gde na putu od baze gde su preuzeti od pripadnika Vojske Republike Srpske pa do mesta egzekucije jer se radilo o napuštenom i šumovitom terenu, osim ako se nije želelo da se egzekucija izvrši na nekom posebnom mestu. Zbog te namere je pronađeno spaljeno vikend naselje, koje je uništeno u ranijim ratnim dejstvima, te su tela streljanih zarobljenika polivena benzinom i spaljena, stvarajući iluziju da su ta lica ranije nastradala sa jasnom namerom da se prikrije ratni zločin. U presudi sud navodi da su lica koja su izvršila egzekuciju, bez pomoći optuženog Vukov Aleksandra, došla do mesta gde su zarobljenici iskrncani iz vozila, što govori o tome da je bar jedan od njih dobro poznao teren. Takav zaključak suda nema podlogu u izvedenim dokazima. Svi prisutni događaju, osim optuženih Medić Branislava,

Vukov Aleksandra i vojnika iz njegovog izviđačkog voda, nikada nisu bili na mestu gde su iskrncani zarobljenici iz kamiona niti su znali da se u blizini nalazi spaljeno vikend naselje. I optuženi Medić Branislav je ranije dolazio samo do mesta gde su zaustavili kamion kada je iz baze u Trnovu transportovao stvari potrebne za borbenu liniju. Znači, jedino je optuženi Vukov Aleksandar poznao teritoriju od mesta iskrcaja do borbene linije u kom pojasu se nalazilo spaljeno vikend naselje gde je izvršeno streljanje.

U jednoj sekvenci filma vidi se da o nečemu razgovaraju optuženi Vukov Aleksandar i Petrašević Pera, a da se u neposrednoj blizini nalaze optuženi Medić Aleksandar i jedan od izviđača koji su došli sa linije (Video zapis: kadar 5 i 6, min: 09:58.10-10:33.08). Na priloženih 5 fotografija skinutih sa ovog kadra vidi se momenat kada opt.Vukov prilazi opt.Petraševiću (slika 1), zatim kako odmah, žurno, prilazi opt.Vukovu i opt.Petraševiću jedan od izviđača i staje tik uz njih (slike 2 i 3), a potom kako gotovo istovremeno na isto mesto dolazi i opt.A.Medić (slike 4 i 5), s tim što je slika 5 nejasna, ali se na samom snimku nepobitno vidi da sva četvorica: opt.Pera Petrašević, opt.Aleksandar Vukov, jedan izviđač i opt.Aleksandar Medić stoje zajedno i da se razgovor između opt.Petraševića i opt.Vukova odvija u prisustvu izviđača koji je došao sa opt.Vukovom i opt.Aleksandra Medića. Optuženi Vukov i opt.Petrašević su pred sudom objasnili o čemu su tom prilikom razgovarali negirajući da su pričali o zadatku koje je imalo obezbeđenje komandanta i prisustvo drugih lica tom razgovoru. Kad bi to bilo tačno, postavlja se pitanje zašto se izviđači nisu vratili kada je optuženi Vukov otišao na liniju? Objašnjenje da su izviđači ostali da preuzmu pošiljku iz baze, ili kako to optuženi Vukov kaže «paket» koji se šifrovano odnosi na municiju, oružje, hranu i sl. jednostavno nije tačno. Ako se vratimo na početak snimka i iskaze optuženih Petrašević Pere i Medić Aleksandra, nesumnjivo je da su se u tovarnom delu kamiona osim njih nalazila još neka od neposredno prisutnih lica egzekuciji i zarobljenici. Nikakvih drugih stvari tu nije bilo (glavni pretres od 22.12.2005.godine -str.29/81), a svakako ne onih zbog kojih je navodno optuženi Vukov sišao sa linije sukoba, što je optuženi Petrašević takođe morao da zna. Takođe je tačno da se kamion nije nalazio na mestu iskrcaja kada je na to mesto došao optuženi Vukov, jer je vraćen u bazu da bi optuženi Medić Branislav doneo rezervnu bateriju. To je registrovano na audio zapisu snimka gde se jasno prepoznaje glas svedoka Stojkovića koji radi toga šalje optuženog Medić Branislava u bazu, što su svi prisutni mogli čuti pa i optuženi Petrašević. Zbog toga je nelogično da optuženi Vukov ostavlja izviđače da preuzmu stvari koje treba da mu dostave kamionom iz baze, kada je kamion otišao po rezervnu bateriju što je moralo bilo poznato optuženom Petraševiću. No ako se to i uzme za tačno, kako objasniti zbog čega se izviđači nisu vratili na liniju kada se kamion vratio bez pošiljke za optuženog Vukova, već učestvuju u nečemu što im navodno neposredno nadređeni nije naredio.

Tu sada dolazimo na događanja koja sud nije uopšte uzeo u obzir prilikom odlučivanja o krivici optuženog Vukov Aleksandra. U obrazloženju presude

analizira se dolazak optuženog Vukov Aleksandra sa nekoliko pripadnika izviđačkog voda kojim je on neposredno komandovao, njegov razgovor sa optuženim Petraševićem i odlazak sa mesta gde su se susreli. Nema ni jedne reči o daljem ponašanju vojnika koji su došli sa njim, mada o tome postoje jasni dokazi, koji se direktno tiču odgovornosti optuženog Vukova.

U toku postupka je nesumnjivo utvrđeno da je jedinica «Škorpioni» bila veoma solidno vojnički organizovana te da se poštovala hijerarhija, disciplina i ostala vojna pravila. Kritičnom prilikom, na ratištu u okolini Trnova, komandir izviđačkog voda jedinice «Škorpioni» bio je optuženi Vukov Aleksandar (glavni pretres od 20.12.2005.godine str.62/79; od 21.12.2005.godine str.25-26/68 i od 23.12.2005.godine str.16/62 itd). On je objasnio da je poveo vojnike sa linije da bi preneli stvari koje su mu poslate iz baze. Kada je bilo jasno da tih stvari nema, postavlja se logično pitanje, zbog čega se izviđači nisu vratili na linije već su aktivno učestvovali u sprovođenju i likvidaciji zarobljenika. Kod tako ozbiljno organizovane jedinice, čiji je izviđački vod bio najkvalitetniji, što proizilazi iz velikog broja dokaza, ne može se očekivati da su oni postupali samoinicijativno, bez naređenja i to u radnjama koje ne mogu činiti nikom normalnom zadovoljstvo. Jedini ko je njima mogao to da naredi jeste optuženi Vukov Aleksandar.

Osim toga, sud gubi iz vida deo iskaza optuženog Medić Aleksandra koji objašnjava ponašanje optuženih nakon povratka u bazu u Trnovo kada je optuženi Petrašević raportirao optuženom Medić Slobodanu rečima «Komandante, naređenje je izvršeno, paketi su likvidirani» (glavni pretres od 22.12.2005.godine str.39/81), što je u potpunom nesaglasju sa stavom suda koji je prihvatio objašnjenje optuženog Vukov Aleksandra da sa šifra «paket» ne odnosi na zarobljenike već na stvari kako je on objasnio. Imajući u vidu ceo kontekst događaja i ostale dokaze smatramo da u ovom delu, koji se odnosi na značenje šifre treba pokloniti veru iskazu optuženog Aleksandra Medića.

Prema tome, na osnovu pravilne analize izvedenih dokaza se utvrđuje da je optuženi Medić Slobodan izdao naređenje za likvidaciju, da je u vezi s tim optuženi Vukov dobio naredbu da «siđe dole paket» (iskaz opt.Vukova na glavnom pretresu od 23.12.2005.godine – str.19/62), što je značilo da siđe po zarobljenike, da su optuženi Petrašević, B.Medić, A.Medić, te Momić i Davidović čekali da dođe opt.Vukov, da je postupajući po naređenju opt.S.Medića, opt.Vukov došao sa trojicom izviđača do zarobljenih civila, da je opt.Vukov o daljem toku akcije razgovarao sa opt.Petraševićem u prisustvu jednog od izviđača i optuženog A.Medića, da je tom prilikom opt.Vukov ukazao opt.Petraševiću gde treba da se obavi likvidacija i naredio izviđačima koje je sa sobom doveo da u tome učestvuju, da su nakon toga sva tri izviđača i pripadnici obezbeđenja opt.S.Medića sa zarobljenicima otišli do spaljenih vikendica i svi učestvovali u likvidaciji zarobljenih civila, te da je po povratku u bazu opt. Petrašević izvestio komandanta da su zarobljenici pobijeni i to

rečima: «...paketi su likvidirani». Dakle, pošto se šifra «paket» zapravo odnosi na zarobljenike, nesumnjivo je da u izvršenju krivičnog dela učestvuje i opt. Vukov upravo na način opisan u izmenjenoj optužnici.

Prvostepeni sud je svoju odluku u odnosu na krivicu opt.Vukova zasnovao pre svega na iskazu opt.Petraševića, koji priznaje krivično delo i ukazuje na ostale izvršioce tog dela a ne tereti opt.Vukova, ali je propustio da pravilno oceni raniji međusobni blizak odnos opt.Petraševića i opt. Vukova. Pažljivom analizom iskaza opt.Petraševića može se doći do zaključka da opt.Petrašević na svaki način želi da zaštiti opt. Vukova od krivične odgovornosti.

Imajući u vidu i ostale dokaze izvedene u toku glavnog pretresa, smatramo da je sud propustio da izvrši njihovu analizu i da ih oceni na jasan i logičan način te da postoji protivrečnost između onoga što se navodi u razlozima oslobađajućeg dela presude i stanja u spisima u pogledu izvedenih dokaza, a što predstavlja bitnu povredu odredaba krivičnog postupka.

S obzirom na sve izneto,

P R E D L A Ž E M

I Da Vrhovni sud Srbije u odnosu na optužene Peru Petraševića i Aleksandra Medića PREINAČI presudu Okružnog suda u Beogradu, Veća za ratne zločine K.V.br.6/05 od 10.04.2007.godine u osuđujućem delu i to u pogledu odluke o kazni, tako što će optuženom Peri Petraševiću zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.142. st.1. KZ SRJ i optuženom Aleksandru Mediću zbog krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva u pomaganju iz čl.142. st.1. KZ SRJ u vezi čl.24. KZ SRJ izreći najstrožije kazne zatvora po Zakonu.

II Da Vrhovni sud Srbije UKINE presudu Okružnog suda u Beogradu, Veća za ratne zločine K.V.br 6/05 od 10.04.2007.godine u oslobađajućem delu koji se odnosi na optuženog Aleksandra Vukova i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno presuđenje.

TUŽILAC ZA RATNE ZLOČINE
Vladimir Vukčević

PRILOZI:

1.fotografije koje se odnose na opt.Petraševića pod brojem 1, 2, 3 i 4

2.fotografije koje se odnose na opt.A.Medića pod brojem 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8

3.fotografije koje se odnose na opt.Vukova pod brojem 1, 2, 3, 4 i 5